

## Arrest

nr. 110 863 van 27 september 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

##### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde zich een Pakistaans staatsburger van Gujar origine, afkomstig uit Gujrat. Een drietal jaar geleden bekeerde u zich tot het Ahmadi-geloof. Op 14 maart of april 2009 werden uw leraar en mentor S. A. B. {...} en zijn echtgenote vermoord. Na deze gebeurtenis raakte bekend dat u eveneens Ahmadi bent en begonnen de imams van de lokale madrassa u te zoeken. Ze zochten u bij u thuis en ook in de omliggende dorpen. U werd door hen achtervolgd en u wendde zich daarvoor enkele keren tot de politie. U werd daarnaast meermaals hard geslagen door uw ouders omwille van uw bekering en mocht niet meer buitenkomen. In mei 2012 werd u aangevallen door drie imams, waarna u naar uw broer in Islamabad trok. U verbleef bij hem tot aan uw vertrek uit Pakistan in oktober 2012. Op een dag belde een vriend uit uw dorp u op om u te waarschuwen dat de imams te weten waren gekomen dat u in Islamabad verbleef en dat ze onderweg waren naar Islamabad. U verliet daarop het huis van uw broer en wandelde de hele nacht buiten rond. De volgende ochtend keerde u naar het huis*

van uw broer terug. De mensen waren weg. U vatte vervolgens het plan op om naar het buitenland te gaan. Uw broer sprak verschillende mensen aan en vond zo een smokkelaar die bereis was u naar het buitenland te brengen. In oktober 2012 verliet u Pakistan per boot. U reisde naar Italië met een vals paspoort. Vanuit Italië reisde u per taxi richting België, waar u op 22 november 2012 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een faxkopie van een krantenartikel waarin een imam oproept u te doden, faxkopie van een First Information Report (FIR) betreffende de dood van S. A. B. {...} en zijn echtgenote en faxkopies van enkele krantenartikels betreffende dezelfde gebeurtenis.

#### B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Pakistan te worden vermoord door radicale imams vanwege uw bekering tot het Ahmadi-geloof. Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft weten maken dat u zich daadwerkelijk tot het Ahmadi-geloof heeft bekeerd. U wist immers onaannemelijk weinig over het geloof dat u een drietal jaar geleden zou hebben aangenomen. Zo moest u toegeven dat u nog nooit van Mirza Ghulam Ahmad had gehoord (zie CGVS, p. 20), terwijl uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat hij de stichter en eerste leider van de Ahmadiyyagemeenschap is. Voorts kon u niet aangeven waarom u voor het Ahmadi-geloof gekozen had. U gaf aan dat u - als soeniet - ontdekt had dat u in dezelfde God en profeten geloofde als de Ahmadiyya en dat u bijgevolg geen verschil zag. Toen u gevraagd werd waarom u dan van geloof was veranderd, aangezien u toch geen verschil zag, verklaarde u het Ahmadi-geloof veel beter en aantrekkelijker te vinden dan uw eigen geloof, maar wat er dan beter of aantrekkelijker was kon u niet uitleggen. U hield het er uiteindelijk op dat het een beetje moderner was en gaf daarbij als voorbeelden dat soenieten offeren voor overledenen en ook een bepaald gebed bidden, terwijl Ahmadiyya dat niet doen. (zie CGVS, p. 9-10 en 18-19). Echter, uit bovengenoemde informatie blijkt dat Mirza Ghulam Ahmad, de stichter van de Ahmadiyyagemeenschap, verklaarde een goddelijke openbaring te hebben ontvangen en beweerde de lang verwachte en door de profeet Mohammed aangekondigde messias, redder van de islam, te zijn, wat meteen het belangrijkste verschil maakt met de soenitische geloofsleer en wat tevens door de Soenitische moslimgemeenschap verworpen wordt. Van dit belangrijk gegeven heeft u op geen enkel moment in uw gehoor melding gemaakt. Uw onwetendheid over deze elementen is zwaarwichtig te noemen aangezien deze de kern uitmaken van het Ahmadi-geloof en er van een bekeerling verwacht mag worden dat hij op de hoogte is van de kernelementen van zijn nieuwe geloof. Uw verklaringen als zou u zich tot het Ahmadi-geloof hebben bekeerd worden aldus op fundamentele wijze ondergraven.

Daarnaast moet gewezen worden op het feit dat uw verklaringen aangaande de omstandigheden van de moord op S. A. B. {...} niet overeenstemmen met de door u neergelegde bewijselementen hieromtrent en evenmin met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U verklaarde immers voor het Commissariaat-generaal dat de moord 's nachts gebeurde en dat S. A. B. {...} met messteken vermoord werd (zie CGVS, p. 12 en 13). In de door u neergelegde FIR waarin een ooggetuige een verklaring aflegt aan de politie en in bovengenoemde informatie staat echter te lezen dat de moord in de namiddag gebeurde, omstreeks 3.30 PM. Uit bovengenoemde informatie, een bron van de Ahmadiyya Muslim Jamaat, blijkt tevens dat S. B. {...} met een touw rond zijn nek gewurgd werd. Gezien het feit dat u uw asielmotieven verbindt aan de persoon en het lot van S. A. B. {...}, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondergraven.

Voorts werden wat de door u ingeroepen moeilijkheden omwille van uw verklaarde bekering betreft enkele contradicties vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen in de Vragenlijst van het CGVS en uw verklaringen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal zelf. Zo verklaarde u in de Vragenlijst van het CGVS dat u in 2005 het huwelijksfeest van uw leraar S. A. B. {...} bijwoonde en dat de maulvies op die manier te weten kwamen dat u Ahmadi bent, waardoor uw ouders en de school erg boos werden en u uit de school werd gezet. Uw ouders vroegen u daarna om naar en madrassa te gaan, alwaar u drie maanden verbleef (zie Vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal gaf u echte reën andere versie van de gebeurtenissen. U verklaarde namelijk dat u reeds op de madrassa zat toen uw leraar in 2008 trouwde. U was voordien uit de school gezet omdat u de andere leerkrachten had aangesproken over het ontslag van uw leraar uit de school en de leerkrachten konden dat niet appreciëren (zie CGVS, p. 11 en 16). Toen u met deze contradictie geconfronteerd werd bleef u erbij dat u reeds eerder uit de school was gezet en dat u op de madrassa zat toen uw leraar trouwde en u stelde dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de Vragenlijst hetzelfde gezegd had als nu. Dat u zulks toch zou hebben verklaard bij het invullen van deze Vragenlijst, blijkt alvast niet uit de door u ondertekende Vragenlijst. Hiermee wordt aldus geen verklaring geboden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Verder werd u bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de Vragenlijst gevraagd of u naar de politie was geweest, waarop u ontkennend antwoordde en verklaarde dat de politie samenwerkt met de maulvies (zie Vragenlijst CGVS, p. 4, vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u tweemaal naar de politie bent gestapt in 2010 toen u merkte dat u door mensen achtervolgd werd. De politie wilde dat u hen eerst zouden betalen en dan zouden ze naar u toe komen (zie CGVS, p. 17-18). Bij confrontatie stelde u dat u in de Vragenlijst ook had verklaard dat u wel naar de politie was gegaan, maar dat de politie niet wilde luisteren en samenwerkt met de maulvies (zie CGVS, p. 18). Ook dit blijkt niet uit de door u ondertekende Vragenlijst. Bijgevolg kan ook deze poging tot uitleg van u geen aannemelijke verklaring bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Bovenstaande contradicties raken aan de kern van de door u ingeroepen problemen, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wordt uitgehold.

Aldus dient te worden geoordeeld dat de door u verklaarde asielmotieven bedrieglijk zijn. Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging, gezien u geen melding maakt van andere problemen in uw land van herkomst in geval van een terugkeer, dient dan ook te worden geoordeeld dat in uw hoofde evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. Het CGVS erkent daarbij dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees voor extremistische elementen of uw autoriteiten aannemelijk maakt, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielmotieven (een faxkopie van een krantenartikel waarin een imam oproept u te doden, faxkopie van een First Information Report (FIR) betreffende de dood van S. A. B. ç..} en zijn echtgenote en faxkopies van enkele krantenartikels betreffende dezelfde gebeurtenis) kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De FIR werd in een voorgaande paragraaf reeds besproken. Bijkomend zij erop gewezen dat in deze FIR op geen enkele manier naar u wordt verwezen. De krantenartikels bevestigen de moord op S. A. B. {...} en zijn echtgenote, een feit dat door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt. Wel wordt in deze beslissing de door u verklaarde band met deze persoon betwist. Wat betreft het krantenartikel over het feit dat een imam oproept u te doden omdat u een Ahmadi zou zijn moet worden opgemerkt dat niet kan worden afgeleid uit welke bron het afkomstig is en op welke datum het zou zijn gepubliceerd, waardoor de herkomst van dit artikel op geen enkele wijze kan worden getraceerd of geverifieerd. De bewijswaarde van dit artikel is dan ook erg gering is. Bovendien moet worden opgemerkt dat al deze documenten faxkopies betreffen waarvan de bewijswaarde als dusdanig erg gering is omdat de authenticiteit niet nagegaan kan worden en dergelijke stukken manipuleerbaar zijn. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat corruptie in Pakistan wijdverbreid is en dit allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen, met name ook FIR's en krantenartikels.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker betoogt vooreerst dat onjuiste verklaringen op zich niet volstaan om de vluchtelingenstatus te weigeren maar wijst op de verantwoordelijkheid om die verklaringen in het licht van de omstandigheden van het individuele dossier te interpreteren.

Aangaande zijn onwetendheid over het Ahmadi-geloof stelt verzoeker dat hij slechts weet wat zijn leraar hem vertelde en dat hij pas sinds drie jaar bekeerd is. Verzoeker zag geen verschil met zijn eerste religie omdat hij in dezelfde profeet als de Ahmadiyya geloofde. Bovendien verwijst verzoeker naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij wel informatie over het Ahmadi geloof heeft gegeven.

Het krantenartikel dat hij heeft neergelegd is volgens verzoeker bovendien een heel groot begin van bewijs van zijn relaas. Hier wordt geen bewijswaarde aan gehecht omdat het een kopie is, terwijl de Raad van State reeds oordeelde dat er bewijswaarde moet aan gehecht worden (*"dès lors que le document porte des mentions officielles lui donnant l'apparence d'authenticité"*). Bovendien is het niet omdat er corruptie is in Pakistan dat alle documenten vals zijn. De verwerende partij bewijst ook niet dat het document vals is. Zij moet dit document onderzoeken.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat niet elke onwetendheid op een vraag, zoals vastgesteld op het Commissariaat-generaal, op zich leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, maar wel de totaliteit van onwetendheden en onvolledigheden. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker – die stelt geïnteresseerd te zijn in een nieuwe religie, i.e. het Ahmadi-geloof en een dermate ingrijpende beslissing neemt om zich hiertoe te bekeren – bepaalde wezenlijke aspecten van het Ahmadi-geloof, niet weet. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing een omstandige en draagkrachtige motivering gegeven waarom het geheel van de vastgestelde onwetendheden en vaagheden leidt tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde van geloof veranderd te zijn en een leraar gehad te hebben. Wanneer verzoeker evenwel gevraagd wordt waarom hij van geloof veranderd is en iets meer te vertellen over dit geloof, blijft hij voor het overgrote deel steken in vaagheden en onwetendheden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 5, pp.9-10, 18-19, 20-21). De bekering tot een ander geloof is evenwel een dermate ingrijpende en fundamentele keuze in het leven van een persoon, zodat kan worden verwacht dat hieraan de nodige reflectie en studie zijn voorafgegaan, zodat verzoeker bij machte moet zijn om een verregaande toelichting te geven bij zijn nieuwe geloof. De repliek van verzoeker dat hij op bepaalde vragen over het Ahmadi-geloof wel een antwoord kan geven, kan, gelet op het feit dat van hem een diepgaande kennis van dat geloof verwacht mag worden die verder reikt dan de antwoorden die hij wel wist te geven, evenmin afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande. Gelet op de bespreking hoger kan verzoeker evenmin overtuigen met de stelling dat hij pas sinds drie jaar bekeerd is en alleen weet wat zijn leraar hem verteld heeft.

2.4. De Raad wijst er voorts nog op dat bij de vraagstelling tijdens het gehoor het de bedoeling is inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoeker, hetgeen de commissaris-generaal tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal "maakt" de ongeloofwaardige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen niet, hij stelt ze vast op basis van de antwoorden die genoteerd werden in de gehoorverslagen en trekt er zijn besluiten uit. Waar verzoeker aldus voorhoudt dat de commissaris-generaal een te nadelige interpretatie betoont ten aanzien van zijn asielmotieven, kan hij geenszins overtuigen.

2.5. Aangaande het argument van verzoeker over het voorgelegde krantenartikel, wijst de Raad er vooreerst op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan

worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van vaagheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt. Gekopieerde documenten hebben bovendien slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip- en plakwerk te vervalsen. De Raad wijst er nogmaals op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verwerven en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Verzoekers argumentatie doet bijgevolg geen afbreuk aan de motieven waarom het bijgebrachte krantenartikel de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kan herstellen.

2.6. Verzoeker meent onder toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te vallen en citeert uit diverse bronnen waaruit volgens hem blijkt dat zijn leven in gevaar is.

2.7. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen.

In zoverre verzoeker met de verwijzing naar diverse internationale rapporten meent dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming omdat hij Ahmadi is, wijst de Raad erop dat geen geloof wordt gehecht aan zijn bekering tot het Ahmadi-geloof, zodat verzoeker zich hier niet langer op kan steunen om aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. Aangezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg zou staan.

2.8. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.9. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER